

Johanna Jönsson har tillbragt  
sin mesta tid uppe i Olofstens. I  
stegarna kring Hålemjö har hon  
ofta vandrat. Hon har hört stegs-  
murarnas skratta åt sig, när hon har  
gått vite. När hon har råkat  
ut för många gånger. I hennes  
hörn berättades vad man sett och  
hört i stegarnas enslighet. Och Jo-  
hanna förde. Hon kunde ej annat  
än tro rådet, som berättades för  
hennes. Ty hon upplevde lifnans-  
de saker jämt. På så sätt berättade  
hon i minst rådet, som andra  
ej begynde sig om.

Johanna berättar gärna, när  
hon kommit igång. Då jag första  
gången besökte henne, var hon  
rymsvrig och avvissande. Med tiden  
blev hon mera mottaglig och sedan  
hon fått ett halvt tilligrans befall,  
har jag benämnt henne upp  
att hon skall som berättar befall  
och lydigt och har, efter vad jag  
har hört, mycket mera att komma  
sälva.

Skinner man stora lands-  
vägen från Kristianstad mot Löwen-  
borg kan man ej undgå att lägga  
märke till de förändringar, land-  
skapet genomgår. I Gällinge ha  
vi bördig jord. Byn är mycket rik  
och länthushandla kunna här se  
ut över sina jämna, bördiga fält.  
Tid påskkog och Frode - Örnby  
iakttagas man gewast en förändring.  
De stora ståtarna återfinna vi, men  
de ha en annan karaktär än  
borta i Gällinge. Jordens är hargare,  
här och var tycks en gärdsgård av  
sten och furuskogarna bitda insam-  
lingen till de stora styerna.

Dei vitas någonting bestick över  
slätterna vid Frode-Ljungby och det  
måne de vackra Långskiffningarna  
vid solnedgången, som förbärar fram  
sen dess storslagna utseendet & tiller  
är det sågarna från Frode-Ljung,  
som gör att de får de bästa som-  
maren att tänka på den tid, då  
naturens utövade krafter härskade  
över fogarna och deras barn. För har  
ingensting mindre den yvriga folk-  
förfärdan att ställa sig på slätterna  
enslighet. I ena man kunde i  
hvar och en tänka över de besynner-  
heterna har sett, då har gjort sin  
dagverken på slätten. Utöver detta  
har någonting av dess värde den stora

Kungsvägen blev, och han hade kanske  
satt tygna till att byta hästar bortan  
vid Brobringat. Enligt hände  
ingenting märkvärdigt. Dogarna be-  
stod här sitt enkla liv och lärde älska  
den lugn, som de visste att talarna  
mycket nu.

De man emellertid besunnat  
förbi Frode - Sjungby, har man att  
bara genom ett par furudungar. När  
man passerat den sista Stogew, finner  
man, att landskapet betydligt föränd-  
rat karakter. Här man ser, finnes  
stora stora stengårdsgårdar, emmanas  
de små tegarna. På skubbarna lig-  
ger man vis med stov, och man frågar

sig, hvar det öfver hundra haget som  
vara möjligt att veta denna ständiga  
mark. De sånga breda gårdsgårdarna  
såra uti sitt nu det arbete, som  
de gånge modigt på att göra denna  
störiga mark brukbar. Så många  
stevan, som man kunde fösta bort,  
sade man till gärens, och sedan sökte  
man gräva ned dem, man ej vådde  
på. Vid tiden av steven grävdes ett  
hål. Så tog man bort allt vren och  
mer av jorden under själva steven,  
tills den slutligen gånade ned i hålet.  
Men det var ett lifligt arbete,  
och många blevo under steven, som  
man uttryckte, det

3011

Teftes verkans stävännans arbete  
var det starka. en stor omvänting för  
den, som bodde i Ödemyd, att på sö-  
dagen komma upp till J. verkstads  
tefta. Från kyrkorummet kom man  
utiskt över det stora landskapet  
I söder var man Täljeviken som  
när ända in till Flysberget i Esten.  
De stora bokenhogarna, som blanda  
skuggningarna skildra ett angenämt  
arbete mot den stora stadsburen.  
I norr ses sig J. Klack och för  
det vackert väder, som man Gjattinge  
barn på andra sidan J. J. J.

3011

De som beta dessa besatser ha  
fått värdja sig vid, möda och arbete.  
Det är kanske ju så därför, som man  
finner ett sådant hufvudsakligt förhåll-  
ningssätt till hvar annan. Hjälpföretagen  
är stora, och man har en sånär som  
vad man kan erinra sig från  
tiden, som flytt.